

FITXA PER A TREBALLAR **L'ORQUESTRA HARMONIA**

Amb aquesta activitat treballarem

Desigualtat de gènere.

Respecte.

Cooperació i treball en grup.

ODS: **5**, que es veu en els prejudicis de gènere que en Pepo demostra tenir.

[Coneix els ODS.](#)

Durará

Una sessió.

Necessitarem

Història o Vídeo *L'orquestra Harmonia*.

Cicles 1, 2, 3

Consideracions prèvies

Els autèntics Superherois han de tenir una sèrie de capacitats que els permetin estar pendents de les persones i resoldre els problemes que se'ls plantegin. Han d'aprendre a observar, analitzar circumstàncies, informació, història, ...

Poden posar en pràctica aquestes capacitats analitzant la informació que apareix en la història i sempre, ajudar altres persones a sensibilitzar-se amb el que han après d'ella.

Hi ha diversos ensenyaments importants que sorgeixen d'aquest conte:

- Ser conscients de les ocasions en les quals ens deixem portar pels estereotips a l'hora de jutjar als i les altres.
- Prendre consciència d'allò que fem malament per poder canviar-ho.
- Ser conscients que som diferents a les altres persones i, sovint, les diferències sumen fent millorar els grups.

Desenvolupament

Llegir el conte o visionar el vídeo.

Prova d'atenció (opcional, depenent de l'edat de la classe)

En finalitzar la lectura, i depenent de l'edat de la classe podem iniciar una ronda de preguntes per tal d'assegurar-nos que han comprès el contingut de la lectura.

Hauran de respondre si les següents afirmacions són Veritables o Falses:

- En Pepo no s'ha après de memòria les lliçons de l'Acadèmia.
- La companya d'en Pepo, na Clara, és cega.
- En Pepo mai ajuda a na Clara, encara que aquesta ho necessita.
- Na Clara toca el piano en l'orquestra.
- Les noies toquen diferents instruments musicals que els nois.
- Les llums es van apagar de cop.
- El director de l'orquestra els va demanar que abandonessin el teatre amb compte.
- Na Clara li demana a en Pepo que no sigui tan rígid quan porta a la pràctica el que ha après a l'Acadèmia.

Cal reflexionar

Reflexionar sobre el contingut del conte, a partir de preguntes com aquestes:

- Quins personatges principals apareixen en la història?
- Com és na Clara? Quins trets de la seva persona podem identificar al llarg de la història?
- En quins moments mostra en Pepo prejudicis cap a altres persones?
- Quins ensenyaments es poden treure de la manera d'actuar d'una orquestra? Són necessaris tots en ella?
- Les diferències entre les persones poden sumar. On pot succeir això?
- En situacions similars a les que apareixen en la història, alguna vegada ens hem comportat en conxorxa amb el Fantasma Justí-No?
- Quines accions se'ns ocorren que podem realitzar per tal d'evitar col·laborar amb el Fantasma Justí-No?
- Quines coses importants aprenen en Pepo de na Clara? Comenteu-les.

L'ORQUESTRA HARMONIA

Hola soc en Pepo. Com sabeu, he estat diversos anys a l'Acadèmia de Jotam, entrenant-me per a ser un autèntic Superheroi. Allí vam aprendre com enfrontar-nos al món real i a ajudar a qui ho necessita.

Els aprenents de Superherois ens prenem molt seriosament el nostre treball i complim al peu de la lletra tot el que ens han ensenyat a l'Acadèmia. Jo em sé totes les lliçons de memòria, i tinc clar en tot moment com actuar quan algú passa necessitat:

Si veig una persona plorant, assignatura **Mètodes per a tractar a les persones amb afecte, tema 234**. Que veig un company atabalat amb les "mates"!, assignatura **Aprendre a ajudar als que ho necessiten, tema 6**.

Però no sempre les majors lliçons te les donen a l'Acadèmia. I per a demostrar-ho, us contaré tot el que vaig aprendre de na Clara, una companya de la meua classe.

Na Clara és cega, així és que, quan la vaig conèixer, de seguida em vaig posar en el meu paper d'autèntic Superheroi. Havia d'ajudar-la! Sempre estava pendent d'ella, li obria les portes, l'acompanyava pels passadissos, ... tot.

I per si el meu comportament no era suficient, jo a sobre, li parlava tota l'estona de l'Acadèmia, dels superpoders i del paper dels autèntics Superherois.

Un dia, vam sortir de classe i em va demanar que l'acompanyés al seu assaig amb l'orquestra del Centre, on ella toca el violí. És clar, vaig pensar, el teatre està a l'altre costat del pati, ple de gent a aquestes hores, em necessita per a arribar fins allí. Genial!, assignatura **Cooperar, tema 68**.

En entrar a la sala d'actes un enorme enrenou ens va sorprendre, l'ambient era molt divertit, tots provaven els seus instruments, se sentien guitarres, timbales, violins...

Em vaig asseure a la primera fila i, immediatament, una nena es va posar al meu costat. Jo em vaig imaginar de seguida que tocava una flauta o un clarinet. La meua veïna Marta toca el clarinet i sempre la veig assajar des de la meua finestra. La noia em va mirar:

—Hola, soc na Melissa.

—Hola, Melissa, jo soc en Pepo. He vingut amb na Clara per a veure-us assajar.

En aquell moment na Melissa va treure el seu instrument de la motxilla i em va mirar. No era una flauta, ni un clarinet era una trompeta! Jo em vaig posar vermell perquè em vaig adonar que havia notat la meua cara de sorpresa:

—Ja veig, Pepo, que ets dels que se sorprenen en veure una noia que toca la trompeta. No et preocupis, estic acostumada, em va dir somrient i va pujar a l'escenari a ocupar el seu lloc.

Quina vergonya! Els meus prejudicis m'havien portat a ficar la pota.

L'assaig estava a punt de començar, només faltava per col·locar-se al seu lloc el director, que estava parlant amb una noia, però llavors... no m'ho podia creure! La noia va agafar la batuta i va pujar a l'escenari. La directora era ella! Per què estava tan segur que seria ell? És veritat que en els concerts als que havia assistit sempre havien estat homes, però...

Quin desastre! A l'assignatura **Coneix als altres abans de jutjar**, havíem estudiat què eren els prejudicis. Aconseguir no valorar a les persones pel seu físic, per ser nens o nenes, pel seu color de pell, ... no és tan fàcil com sembla en les anotacions i jo, aquella tarda, l'estava descobrint. Un altre punt per als "Prejudicis" i un altre zero per a mi!

Van demanar silenci, estaven a punt de començar. Al principi van sonar uns instruments solts, però, a poc a poc, es van anar sumant uns altres. Conforme se n'anaven afegint més, la melodia millorava. Aquesta era la clau, tots diferents, però complementaris per a aconseguir junts una cosa més bella.

Vaig tancar els ulls i va començar el solo de piano que va tocar n'Anuar. En aquell moment, concentrat només en el que sentia, vaig recordar el que na Clara m'havia explicat:

—Jo conec a les persones per la seva veu i el que transmeten a través d'ella. Per a mi, ningú és més alt o baix que els altres, ni m'agrada pel color dels seus ulls o la seva manera de vestir. No obstant això, com estic acostumada a escoltar amb atenció quan em parlen, amb l'entonació puc saber moltes coses. Per exemple, n'Anuar, sempre diu que la seva pell és del color de la xocolata. Jo no sé com és aquest color, però sí que sé, que ell és dolç com la xocolata.

Estava al·lucinant, era una passada veure com sonava l'orquestra, però, de sobte, la llum es va apagar i tots van deixar de tocar.

En Ramón, el conserge, va entrar a la sala i amb molta calma, va dir que el millor era desallotjar el teatre perquè no sabien què havia desencadenat l'apagada.

Tothom es va posar dret, però no es veia res! La directora, tampoc sabia com actuar, a més, molts dels nens estaven espantats. En aquell moment, na Clara va fer un crit enorme:

—SILENCI TOTHOM!

Ens vam quedar callats i sorpresos, i sense donar temps a res més, na Clara ens va dir que ens poséssim drets en el nostre lloc i donéssim la mà al company del costat. A continuació, ella va anar passant fila per fila, agafant de la mà a la persona de l'extrem i ens va portar cap a la sortida.

Quan tothom estava fora, sa i estalvi de perill, vam felicitar na Clara per la seva actuació. En Ramón ens va explicar que no havia dit res per tal d'evitar el pànic, però que havia hagut de controlar un petit incendi provocat per un curtcircuit.

Ja passat l'esglai i de camí cap a casa, jo encara estava al·lucinant amb na Clara. Li vaig dir que m'havia encantat el seu comportament. Mentre la resta estàvem paralyzats per la por i per la foscor, ella es movia pel teatre sense trobar dificultats, havia estat molt valenta!

—Jo no soc valenta, el que passa és que com soc cega, no tinc por a la foscor, ha ha ha!. Com veuràs, Pepo, tots i totes som diferents, i tenim les nostres virtuts. El bo és saber utilitzar-les en el moment adequat.

—Com els instruments d'una orquestra —vaig dir jo llavors—. I li vaig contar el que havia sentit escoltant l'orquestra amb els ulls tancats.

—Quan toquem junts, sorgeix l'harmonia. Deixes d'escoltar els instruments individuals i només perceps el fruit del treball comú, la melodia. Aquí és on es veu que, en el treball en equip, les diferències sumen, com dius tu sempre, Pepo.

—Veig que aprofites tot el que t'explico sobre les lliçons de l'Acadèmia, he he.

—Jo sempre escolto amb atenció, ha ha ha!. I és clar que et saps tots els temes de memòria..., però, si em permets un consell, no ho segueixis tot amb tanta rigidesa. Estic encantada amb la teva manera de tractar-me, però a vegades ets una mica..., com diria jo..., pesat. Que sigui cega no significa que no pugui apanyar-me sola, i encara que moltes vegades em ve bé la teva ajuda, realment no sempre la necessito. Avui has pogut veure-ho! Aprèn com has d'actuar, però fes que surti del teu interior, amb naturalitat, no seguint una instrucció com si fossis un robot d'aquests que teniu a l'Acadèmia.

Ja a casa, em vaig sentir una mica ridícul tot recordant el que na Clara m'havia dit sobre la meua manera d'actuar, però tenia raó. A vegades exagero en el meu afany per posar en pràctica el que aprenc, he de ser més natural.

A més, em vaig adonar que aquest assaig m'havia ajudat a assimilar, de veritat, les lliçons que havia après a l'Acadèmia i que no me les sabia tan bé com creia! He de respectar a tothom tal com són, oblidar-me de tots els aspectes físics externs que creiem que ens defineixen i no jutjar a les persones sense conèixer-les, i menys encara, perquè siguin nois o noies!